

REFLEXIÓ SOBRE ALLÒ DE FONAMENTAL PER FER COMUNITAT

A l'hora de parlar de "Comunitat", perquè no siguin només paraules boniques o frases d'aquelles que hom diu que es poden penjar en una paret, o enyorança d'aquelles que en diem primeres comunitats cristianes, sinó trepitjant de peus a terra, sobre aquest fer comunitat que intentem, des de fa anys, per experiència pròpia, em fixaria d'entrada en tres característiques:

1. Compromís personal de resposta a una crida o vocació.
2. Comunió o recerca de l'amor fratern; per la força del qual hom intenta complir les exigències dels consells evangèlics, que constitueixen els medis específics de la vida religiosa de tot cristià.
3. Missió o esforç de cada membre i de la Comunitat de donar testimoni de Déu al món.

Cadascú de nosaltres té la seva història de crida, de vocació, i la seva història per haver arribat a fer el compromís de ser cristià. Tanmateix crec que perquè la nostra resposta sigui realment autèntica, ha d'incloure, almenys de manera implícita, els tres elements o els tres aspectes, digueu-ho com vulgueu, de crida de Déu i deure a respondre, d'estímul de comunió i d'exigència de testimoniatge. És més, diria que la unitat d'una Comunitat es manté gràcies a aquests tres punts: comença existint una comunió de fe, només per aquesta nosaltres, que som ben diferents, ens trobem ara aquí, –sí, jo també ho sóc, d'aquesta Comunitat, que en diem Església, i més concretament parròquia–. El centre d'aquesta comunió és l'amor fratern que ens uneix; només, si vivim junts en l'amor, només si ens ajuntem els uns als altres, només si creem un clima d'amistat i confiança, d'exigència i compromís, crec podem parlar de veritable Comunitat. Ah! i no caiguem en la utopia de voler que tothom qui va a missa en formi part; som justament els qui sempre ens toca fer les coses els que hem de crear aquest nucli fonamental, perquè tots els altres s'arribin a sentir Comunitat. I la comunió es manifesta en el testimoniatge que en donem, no tant amb accions, com amb la pròpia vida. I fixeu-vos que aquest tercer punt ens exigeix molt més d'anar a fons en els altres dos anteriors. Penseu que faltant en un dels punts, inconscientment o conscient, d'una manera o altra, hom falta en els altres.

No, no és qüestió de considerar-se ara un més pecador que un altre. *"Per la gràcia de Déu"* som el que som i pensem que *"tot el que hi ha de bo en mi no és meu"*... jo quan cada dia repeteixo *"aquí em teniu, Déu meu; vull fer la vostra voluntat"*, haig de reconèixer quant de camí no em manca encara de recórrer, quanta voluntat pròpia no hi ha encara dins meu, quantes incongruències entre la resposta que he de donar a Déu i molts dels meus pensaments, paraules i actes... Tots podíem entona, segur, el *"mea culpa"* a l'hora de fer Comunitat: quan –i serveixi de correcció fraterna– resulta que no som capaços de renunciar a allò que ens agrada o que tenim; quan se'ns demana una altra cosa, sigui per un favor sigui per necessitat; quan resulta que ens és més fàcil i estem sempre més prompts a judicar i retreure les equivocacions dels altres, que no pas reconèixer els nostres errors; quan resulta que no tenim prou paciència amb els altres, i fins i tot moguts per l'afany de quedar bé som capaços de carregar el mort a un altre; quan resulta que sovint deixem de banda el germà, aduint que si li passa quelcom no és cosa nostra o no sóc jo qui per ajudar-lo; quan resulta que no tractem tothom per igual, oblidant allò de veure Crist en l'altre; quan resulta que ens dóna vergonya, de vegades ho sembla, parlar de la nostra fe, parlar de Déu, i sempre estem

parlant del que fem i del que deixem de fer, tot deixant de banda l'axioma fonamental que ens hauria d'empènyer a seguir endavant... en fi, que cadascú faci examen de si mateix.

Reflexionem tots plegats. Recordem que cadascú haurà de donar compte d'ell mateix davant Déu; però la Comunitat s'ha de fer, l'hem de fer entre tots; la Comunitat som tots... no és una bona prova haver arribat fins a on hem arribat?

No voldria que en despreguéssiu de tot això un perfeccionista o idealista d'una enyorada vida comunitària apostòlica, romàntica i del tot reeixida; sóc conscient de les meves febleses i de que tots en tenim; però mirem de fer allò que Crist ens diu, com ens recomanà Maria, la seva mare.

Que Déu Pare, que envià el seu Fill al món per redimir-nos de l'esclavatge del pecat, augmenti la nostra fe, ens faci humils, dòcils, generosos, senzills, sincers, etc., com féu amb Maria, per tal que no avantposem res absolutament al Crist i li corresponguem en tot moment amb el "*fiat*" amb què ens ha cridat a respondre-li, podent dir de tot cor: "*Aquí em teniu, Déu meu; vull fer la vostra voluntat*".

P. Ferran Colás Peiró,
Prepòsit de l'Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia